

Castell de Font-rubí

Font-rubí

Ubicació

Comarca: Alt Penedès
Emplaçament Sobre el caseriu de Font-rubí
Alçada: 757

Coordenades:

Latitud: 41.43953
Longitud: 1.58725
UTM Est (X): 381977
UTM Nord (Y): 4588514

Classificació

Número de fitxa 08085 - 1
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Jaciment arqueològic
Estil / època: Antic Ibèric Medieval
Segle VIaC-XVIII
Estat de conservació Dolent
Notes de conservació: En ruïnes
Protecció Legal
Tipus de protecció: BCIN
Europea – Atributs inspire: National Monument Record – Defensa
Observacions protecció: BCIN / R-I-51-5478. Bé protegit (Revisió NN.SS. Plan. Urb. Tipus b)
Data aprovació: dv., 22/04/1949 - 12:00
Número inventari Sí (IPA 954; CC.AA. 3951)
Generalitat i altres inventaris
Accés Díficil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: 08084A03500003

Descripció

Castell del qual es té constància documental des de l'any 983. Ocupa l'extrem d'una península natural que s'obre al sud del turó del Castellot, fet que en facilitava la defensa i oferia una gran panoràmica de la plana del Penedès i un bon control del Coll de la Barraca, pas natural entre aquesta plana i la Segarra. Del castell són visibles actualment alguns panys de la muralla perimetral, amb una planta aproximadament rectangular, així com restes de la torre de l'homenatge, de planta quadrada però amb els angles arrodonits, que actualment conserva una alçada d'uns quatre metres. En els panys de muralla conservats s'hi observen algunes filades disposades en "opus spicatum", tret que les situa cronològicament en el període inicial del castell. Fou enderrocat després de la Guerra de Successió. Cal apuntar que, a l'indret on se situa el castell, es té constància de la troballa de restes ceràmiques molt rodades d'època ibèrica.

Història

El castell està documentat des de l'any 983 com a possessió comtal, quan apareix amb el nom de Fonte Rubea. Posteriorment fou cedit en feu a la família Queralt i el 1172 el posseïa Guillem de Bell-lloc, el 1202 Albert de Pierola i el 1303 l'obtingué Albert de Mediona. El castell, però, continuava essent de jurisdicció reial i, així, Jaume II ordenà que Ramon de Barberà prengués mesures per a evitar que Vidal de Font-rubí continués exigint mals usos dels homes del castell de Font-rubí, tal com s'esdevenia el 1306. A la fi del segle XIV Joan I va vendre el castell i el terme de Font-rubí a Pere Febrer i d'aquest passà a altres mans. El castell de Font-rubí esdevingué centre de la baronia de Font-rúbia (dita antigament de Font-rubí i coneguda també com a baronia de Grabuac), i des del segle X el monestir de Sant Cugat hi tingué béns, al lloc anomenat la Franquesa, segons un document del 1205. El 1203 el rei Pere havia eximit de tota càrrega els homes de Sant Cugat que hi habitaven. El castell de Font-rubí fou destruït immediatament després de la guerra de Successió, de manera que durant la primera guerra Carlina la facció carlina que dominà la Llacuna i els seus contorns establí a la casa de la Fàbrega, a prop de la parròquia de Sant Pere de Font-rubí, la seu d'una junta carlina (1838-40)

Bibliografia

BURON, Vicenç (1989). Castells romànics catalans. Guia. Edicions Mancús MIQUEL, Júlia (1995). "Aportacions a la història del castell i terme de Font-rubí. Dels orígens fins al segle XV". Miscel·lània penedesenca. Núm. 22. Pàgs. 91-133 CEBRIÀ, Artur; SENABRE, Maria Rosa; RIBÉ, Genís (Inèdit). Carta Arqueològica de l'Alt Penedès

